

Λεωνής Γ. Θεοφανείδης

της φιλολόγου & ιστορικού Αμαλίας Παλάση

Περιγραφή: Ο Λεωνής, παιδί με καλλιτεχνική φλέβα, από μικρός αγαπούσε τη ζωγραφική. Ζωγράφιζε διάφορες φιγούρες στα λευκά χαρτιά, αλλά φανταζόταν ζωγραφισμένους και τους μεγάλους άσπρους τοίχους της πόλης. Του άρεσε να παίζει με τα μολυβένια στρατιωτικάκια του, να οργανώνει μάχες και μεγαλοπρεπείς παρελάσεις και να διαβάζει ποιήματα.

Μεγάλη αδυναμία είχε ο Λεωνής στον μπαμπού του, ο οποίος ήταν ένας λεβέντης γέρος που ενέπνευε μεγάλο σεβασμό σε όλους τους συντοπίτες του ακόμη και στους Τούρκους διοικητικούς.

Ο ήρωάς μας πέρασε τα παιδικά του χρόνια στη σκιά του ξεσπύσματος του Α' παγκοσμίου πολέμου. Στο σπίτι αλλά και στις γειτονιές οι συζητήσεις για τον πόλεμο ήταν συχνές και έντονες. Ο Λεωνής προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε χωρίς να τα καταφέρνει πάντα. Οι σκηνές του πολέμου δεν του ήταν άγνωστες, γνώριζε για τους βαλκανικούς πολέμους και για προηγούμενες επαναστάσεις των Ελλήνων. Τώρα το μόνο που γνώριζε καλά ήταν η αφορητή του πόλεμος.

Ο συγγραφέας κάνει μια ανάπαυλα στο πολεμικό κλίμα και περιγράφει το Δημοτικό Κήπο του Ταξιμικού με τα ζωντανά χρώματα, τα λουλούδια και τα δέντρα του, τις χαρούζες με τα διάφορα είδη φαρμάκων, τους χώρους για τα παιχνίδια των παιδιών και τα παιχνίδια αυτά το καφεενείο την πέτρινη εξέδρα της μεγάλης ορχήστρας κ.ά. Όλα εκεί ήταν πολύ όμορφα για το Λεωνή.

Η απειλή όμως του πολέμου σκίασε και τα παιχνίδια του Δημοτικού κήπου. Τα παιδιά δεν έπαιζαν πια βαρελάκια, σκελεβάκια, το μπέικο και το κλέφτικο, αλλά πήραν τα ονόματα των μεγάλων δυνάμεων και έπαιζαν το μεγάλο πόλεμο.

Το κλίμα του πολέμου είχε γίνει πιο έντονο, στους δρόμους της πόλης περνούσε ο στρατός, τα σχολεία είχαν επιταχθεί για νοσοκομεία. Τα παιδιά έβλεπιν τις καταστροφές του πολέμου στις γειτονιές της άλλοτε βασιλεύουσας. Ο κόσμος εγκατέλειπε τα σπίτια του προσπαθώντας να γλιτώσει απ' τη φωτιά. Ο Λεωνής πηγαίνει να μείνει στο σπίτι των κυριοπόδων του που δεν κινδύνευε ποτέ.

Τα τρόφιμα είχαν αρχίσει να παρουσιάζουν ελλείψεις καθώς και να υπάρχουν επιδημικές ασθένειες όπως τύφος και χολέρα. Οι βομβαρδισμοί συνεχίζονταν, ο Λεωνής, οι φίλοι του και όλος ο κόσμος τρέπονταν στα καταφύγια για να γλιτώσουν. Εκεί γίνονταν συζητήσεις γύρω από τον πόλεμο. Όταν τελείωναν οι απρομαχίες και οι βομβαρδισμοί η Πόλη έβρισκε πάλι τους ρυθμούς της.

Ο συγγραφέας κάνει μια διακοπή από τις περιγραφές του πολέμου για να μας περιγράψει τις δραστηριότητες του Λεωνή στο εργαστήριο ζωγραφικής και τη γνωριμία του με την όμορφη Ιουλίτσα Ασημάκη. Ο Λεωνής την ερωτεύεται με αποτέλεσμα να μην καταλάβει εγκαίρως τη λήξη του πολέμου με την υπογραφή της ανακωχής. Μια καινούργια περίοδος άρχισε άγνωστη για το Λεωνή αφού δεν ήξερε πως ζει ο κόσμος σε καιρό ειρήνης.

Η Πόλη περαισιάζεται στους δρόμους για να ζητωκραυγάσει την παρέλαση για τον ποτασμό της νίκης. Τα πάντα έχουν ηρεμήσει και έτσι ο νεαρός μας ήρωας και οι φίλοι του ασχολούνται με τις αισθηματικές τους ανησυχίες και τις συναναστροφές με το άλλο φύλο. Ο Λεωνής καταλαβαίνει πως αγαπά την Ελένη Φωκά. Προσπαθεί να τη συναντά χωρίς να της φανερώσει τον ερωτά του, αυτή φεύγει για την Αθήνα και ο Λεωνής παθαίνει κατάθλιψη.

Στη συνέχεια μεταφερόμαστε στο κινούμενο σχολείο του Λεωνή και μας δίνονται στοιχεία της μοθητικής του ζωής, οι κοπέλες, οι σκανδαλιές και οι συγχροτικές με κάποιους καθηγητές καθώς και οι συμπόθειές του προς κάποιους άλλους.

Κάποια χρόνια αργότερα συναντά τη Φωκά σε μια κοσμική δεξίωση. Η χορό του είναι απεριήρακτη όταν χορεύουν μαζί και μιλούν για λίγο μακριά από τους αξιωματικούς που την περιτριγυρίζαν. Φεύγοντας του έδωσε ραντεβού για την επόμενη ημέρα σε μια παραλία. Κολλήπησαν μαζί και έκαναν βαρκάδα, ο Λεωνής έβαλε σε πελάγη ευτυχίας. Εξομολογείται τον έρωτά του για τη Φωκά στο φίλο του Παύλο Πρώιο, εκείνος τον κοροϊδεύει και του αποκαλύπτει ότι σκέφτεται να καταταγεί για να πολεμήσει στη Μικρά Ασία.

Ενώ ο Λεωνής είναι αποφασισμένος στην Ελένη εκείνη δείχνει να αδιαφορεί γι' αυτόν όταν συναντιούνται σε ένα χορό. Ο Λεωνής αισθάνεται απογοητευμένος και χαμένος. Η ζωή έχει χάσει το νόημά της.

Τελικά ο Πρώιος φεύγει για τον πόλεμο. Η Φωκά αρραβωνιάστηκε ένα σαρωνιάχρονο αντιπλοίαρχο. Η πύδητη αυτή χτύπησε σαν κεραυνός το Λεωνή. Σπνοχορήγησε τόσο πολύ που του φαινόταν ανούσια κάθε άλλη γυναικεία συντροφιά.

Ο Λεωνής γράφει ημερολόγιο. Γράφει για τους φίλους του και φεύγουν ένας-ένας, για την Μικρά Ασία, για τη δεκάκτη ομάδα των προσκόπων, για την Ελένη Φωκά, για την τυχαία συνάντησή του με τον κ. Γκιλιμπούρ, για τα σχέδιά του για το μέλλον. Θα ασχοληθεί πια μόνο με την τέχνη και θα ξεχάσει τη Φωκά. Ο Πρώιος σκοτώνεται στο μέτωπο.

Η οικογένειά του χάνει την παρουσία της και βρίσκεται μόνος στην Αθήνα (ο πατέρας του πήγε στη Γερμανία για δουλειά). Γράφτηκε στη Νομική χωρίς να τον πολυσυνδιαφέρει. Όλοι οι γνωστοί του είχαν όντιφα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να γίνουν πλούσιοι.

Το Μέτωπο στη Μικρά Ασία έσπασε και η χώρα γέμισε πρόσφυγες. Στην Αθήνα συχνά ο νους του ταξιδεύει στην Πόλη. Δεν μπορεί πια να ζωγραφίσει, τα σύνεργά του μένουν εγκαταλεημένα. Βγαίνει στη φύση, αναλογίζεται όλη την προηγούμενη ζωή του και αισθάνεται σημαδαμένος από την ιστορία και τραγικό πρόσωπο.

Κοινά χαρακτηριστικά με την προσωπικότητα του Λεωνή.

Η σύγκριση βέβαια είναι δύσκολη να γίνει λόγω διαφορετικών βιομημάτων. Ο Λεωνής είναι ένα παιδί που έζησε πολλές φορές τη φρίκη του πολέμου και έμαθε να ζει μ' αυτόν. Εμείς τα παιδιά του 21^{ου} αιώνα έχουμε την τύχη να απολαμβάνουμε μια ειρηνική ζωή.

Όσο υπάρχουν κάποια στοιχεία στο χαρακτήρα του Λεωνή που θυμίζουν πολύ στον καθένα μας τον εαυτό του. Καταρχήν η περιέργεια για τις συζητήσεις των μεγάλων και η αδυναμία κατανόησης όλων των πραγμάτων που λένε συχνά. Η τάση ακόμη που έχει το κάθε παιδί να μεταφέρει όσα ακούει σπίτι του στο φίλό του περιβάλλον έστω και αν δεν τα κατανοεί απόλυτα.

Η μεγάλη αγάπη που έχει ο Λεωνής για τους παππούδες του κυβερνείζει τη συμπεριφορά και τη στάση κάθε παιδιού.

Χαρακτηριστικό είναι ακόμη πως ο Λεωνής σε κάθε δυσκολία της ζωής του κατέφευγε στη ζωγραφική και ξεχνιόταν, αυτή του έδινε δύναμη για να συνεχίσει. Για μένα αντίδοτο στέκεται η μουσική, την οποία αντιμετωπίζω περίπου όπως ο Λεωνής τη ζωγραφική.

Άλλα κοινά στοιχεία που θα μπορούσαν να αναφερθούν είναι η ειλικρίνεια, η αγνότητα και ευθιξία που χαρακτηρίζει τα παιδιά σ' αυτή την ηλικία, η μεγάλη

αφοσίωση στις παρτές των συνομηλίκων, η αναζήτηση κάποιου προτύπου (συνήλως πάντα είναι ένα παιδί λίγο μεγαλύτερο στην ηλικία και εμφανισμό) το οποίο θαυμάζει και στο οποίο προσπαθεί να μοιάσει κανείς.

Χαρακτηριστική είναι η συμπεριφορά του Λεωνή ως μαθητή, οι κοπάνες του, τα παιχνιδιά του, οι ξαβουλές του, η αντιπάθειά του προς το πρόσωπο κάποιου καθηγητή, τον οποίο προσπαθεί να εκδικηθεί σπάζοντας τα νεύρα του η συμπάθειά του για κάποιον άλλο, σε πολλούς από μας θυμίζουν τις καθημερινές μας περιπέτειες στο σχολείο.

Ντροπαλός και συνεσταλμένος ο Λεωνής στα πρώτα ερωτικά σκεπτήματα και στην εξομολόγηση του πρώτου έρωτα όπως οι περισσότεροι από μας, καθώς και ρομαντικός, ευαίσθητος και ονειροπόλος. Στοιχεία που είναι ίδια στους εφήβους όλων των αιώνων.

Άλλα κοινά στοιχεία μου με τον Λεωνή είναι η αντιπάθεια στις κοσμικές εκδηλώσεις που γίνεται επίδειξη πλούτου και καλλοπισμού και η μεγάλη μου αγάπη για την πατρίδα μου την Ελλάδα.

Περιγραφικά χωρία.

1. Σελ. 19-20 «Ο Δημοτικός Κήπος.....γκουβερνάντες και παιδιά φρόνιμα».

Ο Θεοτοκός, δια στόματος Λεωνή περιγράφει το Δημοτικό Κήπο του Ταξιμαύ, τόσο ζωντανά ώστε ο αναγνώστης νοητά μεταφέρεται και αυτός στον ίδιο χώρο. Στο μυαλό του καθενός σχηματίζεται σαν πίνακας ο δημοτικός κήπος με τα λουλούδια και τα δέντρα του, τις χαβούζες με τα νάρια των διαφόρων ειδών, τους μικροπωλητές με την προμάτεια τους, ένστολους αυστηρούς φύλακες και τους χώρους των επίσημων περιπάτων. Περιγραφή που δίνεται με προτάσεις σύντομες με πολλά ρήματα που δίνουν ζωντάνια και κινητικότητα στην εικόνα.

2. Σελ. 36-37 «Η μεγάλη φωτιά άρχισε ένα πρωί με δυνατό βοριά.....Προς τη θάλασσα ανάμεσα σε μαύρα υφέματα».

Η περιγραφή εδώ μοιάζει με έναν κινωπιαγμένο πίνακα ζωγραφικής. Είναι σαν να στέκεται ο συγγραφέας μπροστά σε ένα οριστούργημα και να περιγράφει τα χρώματα και τα στοιχεία που βλέπει, το κοκκινόμαυρο του ουρανού, τα κόκκινα νερά του Βασπόρου, τις φλόγες που χώνονται μέσα στις σπιτίες και ξεχώνονται από πικτού, το δυνατό άνεμο, τα κλάματα των παιδιών. Ο Θεοτοκός συγγραφέας και ζωγράφος δε δυσκολεύεται καθόλου να δώσει υπέροχες περιγραφές. Τα επίθετα και τα ρήματα σ' αυτή την περιγραφή είναι πάρα πολλά. Η περιγραφή πλουτίζεται ακόμη από προσωποποιήσεις, παρομοιώσεις και μεταφορές που δίνουν μεγάλη ζωντάνια.

3. Σελ. 122-123 «Το νησί ξεδιπλωνόταν.....είτανε μικρή».

Σύντομη και απλή περιγραφή των όσων έβλεπαν τα παιδιά κατά τη βουρμάδα τους και της αγαπημένης του Λεωνή που κάθεται στην κρύμνη. Δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο όσον αφορά την κίνηση, είναι όμως μια πολύ τρυφερή και ρομαντική περιγραφή που κάνει εντύπωση στον αναγνώστη.

Χαρακτηρισμοί προσώπων.

Λεωνής: ένα παιδί που ζει τα παιδικά του χρόνια στη σκιά του πολέμου. Έχει την περιέργεια του παιδιού να μαθαίνει πράγματα, του αρέσει να ζωγραφίζει και να παίζει. Μέσα στις παρτές του έχει δημιουργήσει τα πρότυπά του, όπως είναι ο Παύλος Πρώιος. Τα περισσότερα παιχνίδια του έχουν έντονο το στίγμα του πολέμου, όχι μόνο λόγω συγκυριών, αλλά και επειδή το πολεμικό στοιχείο είναι πάντα

χωρικοποιητικά των αγοραίων παιχνιδιών αυτής της ηλικίας (παιχνίδια με μολυβένια στρατιωτικά, κλέφτικα, ο Μεγάλος πόλεμος).

Ο Λεωνής είναι και φυσιολόγος, του αρέσει να περιλουστεί τα λουλούδια της γιγιά και και γενικότερα θεωράζει τις φυσικές ομορφιές και κυρίως του Δημοτικού Κήπου. Ιδιαίτερη είναι η αδυναμία που έχει στον ποταμό του, καθώς και η σχέση του με αυτόν.

Ο Λεωνής παρακολουθεί με περιέργεια και αμηχανία τις πολιμικές εκδηλώσεις. Δε δείχνει φανατά να φοβάται αλλά ούτε και να καταλαμβάνει απόλυτα τι συνέβαινε και τι επρόκειτο να επακολουθήσει. Το σίγουρο πάντως είναι πως ως παιδί διαπνεόταν από μια υπέρμετρη αγάπη για το ελληνικό έθνος σε σημείο να το θεωρεί ανώτερο από κάθε άλλο έθνος, ενδεικτικός γι' αυτό είναι ο θαυμασμός του προς τους μεγάλους τυπικράτες του Ηζαντίου που όμοιοί τους κατά το Λεωνή δεν υπήρξαν σε όλο τον κόσμο.

Είναι παιδί ευαίσθητο και πιστεύει στην ελκρινεία, γι' αυτό και αισθάνεται θιγμένος όταν μαθαίνει πως ο φίλος του ο Παύλος Πρώιος του είχε πει ψέματα και έβλεπε στα κρυφά μια κοπέλα, την Ελένη Φωκά, με την οποία και ο Λεωνής ήταν ερωτευμένος, όπως παροδέχτηκε αργότερα. Δεν αφήνει όμως να φανεί τι ήταν αυτό που τον πείραζε περισσότερο το ότι ο Πρώιος του είχε πει ψέματα πως δε θα πήγαινε στην Πρίγκεσο και αρνήθηκε την πρόσκλησή του ή ότι έβγαίνει με την Ελένη Φωκά. Κάποτε χάνει την ψυχραιμία του και την αυτοσυγκράτησή του και δημιουργεί μικροπεισούδια (επίθεση στον Πρώιο) για τα οποία όμως μετά αισθάνεται ίσχυμα και αμήχανα. Παιδί ευαίσθητο και ντροπαλό δυσκολεύεται να εκφράσει τα συναισθήματά του όταν κάποια γυναίκα τον συγκινεί αλλά και εξαιρετικά φιλόδοξο και με πολλά όνειρα στο χώρο της ζωγραφικής. Ανθρώπος που βιώνει έντονα τα συναισθήματά και ειδικά τον έρωτα.

Δέχεται την τρένη και την ανακοιγή με χερά αλλά και κόλι είναι γεμάτος απορίες για το πως θα είναι η ζωή τώρα, τι καινούργιο θα υπάρξει. Πιέζεται από τις σχολαστικές καθοδηγήσεις του δασκάλου ζωγραφικής, και ως φιλελεύθερο και ανεξάρτητο άτομο αποφασίζει να συνεχίσει μόνος του και να ζωγραφίσει ό,τι του αρέσει.

Στην κοίτη του ο Λεωνής εξακολουθεί να είναι ντροπαλός με τη κορίτσια, είναι ερωτευμένος με την Ελένη Φωκά και κάνει κιβωτίδες με όποιον την καταλογεί ή εκφοβίζει τον έρωτά του γι' αυτήν, χωρίς να το συνειδητοποιεί εκδηλώνει αισθήματα ζήλειας. Είναι πολύ αξιοπρεπής στη συμπεριφορά του προς το άλλο φύλο και δεν του αρέσει ο αγοραίος έρωτας. Είναι τόσο ερωτευμένος με την Ελένη Φωκά που δε μπορεί να αλέγξει τα συναισθήματά του όταν τη συναντά.

Αν και ευαίσθητο και ευγενικό παιδί ο Λεωνής στο σχολείο έκανε κάποιες ατιξίες και κοπάνες. Είχε ιδιαίτερη αντιπάθεια για έναν καθηγητή, τον Βούκιο και έκανε ό,τι μπορούσε για να τον εξοργίσει και να γελάσει εις βάρος του. Αντιθέτως εκτιμούσε ιδιαίτερα τον ευγενικό, ρομαντικό και ποιητή-καθηγητή Γκολμπούρι, κι αυτό ήταν λογικό ως ένα βαθμό αφού και ο ίδιος ήταν καλλιτεχνική φύση.

Ανθρώπος απλός και γνήσιος αντιποθεί τις κοσμικές εκδηλώσεις της οριστοκρατίας στις οποίες είναι καλεσμένοι πολλοί αξιωματικοί του ναυτικού και στις οποίες αισθάνεται σαν το ψάρι έξω από τα νερά του. Τρομάζει με την κακία των γυναικών και λυπάται για τη στάση τους, αποδεικνύοντας την αγνότητα της ψυχής του που τον κάνει κάποτε αυελή και πολύ ευκολόπιστο όσον αφορά τις ανθρώπινες σχέσεις.

Όταν η Ελένη δεν του δίνει σημασία πληγώνεται πολύ, αισθάνεται πως χάνει τον κόσμο, τα πάντα χάνουν το νόημα της ύπαρξής τους. Αδιαφορεί ακόμη και για τα πειράγματα των φίλων του και κυρίως του Δήμη. Δοκιμάζει μεγάλη απογοήτευση όταν μαθαίνει για τον αρραβώνα της με το 40χρονο αντιπλοίαρχο. Έχει μεγάλη αγάπη για τον τόπο και τη γλώσσα του και αρνείται να γράψει σε άλλη γλώσσα λογοτεχνία

όταν του προτείνει ο παλιός του καθηγητής, κος Γκαλαμπερό. (Εδώ και διακρήσισμα ξεκαθάρισε αισθηθησιακά στοιχεία του ίδιου του Γ. Θεοτοκά).

Η απογοήτευση που βιώνει από την απώλεια του μεγάλου του έρωτά είναι τόσο μεγάλη ώστε δε μπορεί να ζηριαφίσει αισθάνεται πως η τέχνη του χάνεται. Αισθάνεται χαμένος, απορητηωμένος, μετέωρος, η γενιά του και ο ίδιος φυσικά έχουν σημάδευτεί από την ιστορία, βρίσκεται στο μειζήσιο των αλλαγών και αισθάνεται σαν τραγικός ήρωας.

Παππούς: Ένας άντρας υψηλός, γεροδεμένος, σεβάσμιος με έντονη συναισθηματικότητα. Ήταν ένας άνθρωπος που βίωσε έντονα το συναίσθημα της χιράς, αλλά όταν ήταν προξενούσε κάποιο φόβο γι' αυτό και κινείσεν δεν τολμούσε να πει κακό λόγο μπροστά του, τον σπύδαυ πεύμη και η τουρκική αστυνομία, η οποία τον θεωρούσε ένα είδος τιμηρού των μάρτυρων. Περιφρονούσε το χιήριο και τους νεόπλουτους. Άνθρωπος με έντονο πατριωτικό συναίσθημα, που δε διστάζει να τραγουδά πατριωτικά τραγούδια ακόμα και όταν τα ξένα στρατεύματα περνούν έξω από το σπίτι στους δρόμους της πόλης. Αντιθέτα στην ιδέα του πολέμου, αλλά πιο πολύ πιεσμάτωνα που ο ίδιος αισθάνεται ενίκανος να κάνει σιδήματα πέρα απ' το να φροντίσει για τις ανάγκες επιβίωσης (όπως το φαγητό) του. Αγαπή πολύ τον εγγονό του και ιδιαίτερη είναι η χιρά και το κινάρι του όταν τον βλέπει να φορά την ελληνική στολή και τον μερέ με το ελληνικό εθνόσημο. Ιδιαίτερα περιποιητικός είναι ο παππούς με τις γυναίκες, εξάλλου στη νεαρή του ηλικία ήταν διόσιμος για τις περιπέτειές του.

Γιαγιά: Φαναριώτικισσα στην καπιγορή έντονα θρησκευόμενο άτομο, έχει επηρεαστεί από τα διδάγματα του Οικουμενικού Πατριάρχου και της Μεγάλης του Γένους Σχολής. Καλή και σχολαστική νοικοκυρά. Κλασική γυναίκα της εποχής της, ζούσε στη σκιά του σιζύγου της. Φοβιάται τον πόλεμο και προτιμά την ήσια αντιμετάκιση των πραγμάτων, κάτι τέσιο άλλωστε υπαγορεύει και το προχρημαμένο της ηλικίας τους, γι' αυτό και πιακυλά τον παππού να μην τραγουδά επαναστατικά τραγούδια.

Μένος: Συμμεθητής του Λεωνή με έντονα πολιτικές αντιτιχίες ειδικά από τη στιγμή που άρχισε ο πόλεμος και έγινε στην πόλη υποχρεωτική η διδασκαλία της τουρκικής. Ο Μένος αρνούταν να μάθει τουρκικά, όχι από προσωπική αντιπάθεια πλά από συμμόρφωση με τις απόψεις του πατέρα του, και αυτό έγινε σφερηή για εκπαίδεια συγκρούσεων ανάμεσα σ' αυτόν και στο δασκαλο της τουρκικής.

Δημήτρης: Ξυνομήλικος του Λεωνή και φίλος του. Παιδί ζωηρό και καλοσυνάτο, ακόδημητο και υπερίσκιπτο πάγο στα παιχνίδια, δεν έπαιρνε πάντα μέτρα προφύλαξης στα πολεμικά παιχνίδια με αποτέλεσμα κάποτε να τραυματίσει το φίλο του, Λεωνή. Ήταν κατεργάρης και ζαβολιάρης. Είχε καταλάβει την αδυναμία του φίλου του στους Βυζαντινούς αυτοκράτορες και δεν έχινε ευκαιρία να θίξει το πατριωτικό συναίσθημα του Λεωνή (βγάζοντας τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες Αρμένιους) για να προκλήσει το θυμό του.

Είναι ο τύπος που έχει διάθεση για κουτουμπολιά και που αρέσει να ανακατεύεται στη ζωή των άλλων όχι κακοπροαίρετα (π.χ. περιστατικό στην Πρίγκιπο του Παύλου Πρώτου και της Ελένης Φισκά).

Δεν τον ενδιαφέρουν πολύ τα υψηλά ιδανικά, λατρεύει την καλοπέριση και τη συναισθησιακή με τα κορίτσια. Είναι ο τύπος ερωτόλοου που τρέχει πίσω από κάθε γυναίκα.

Όταν ο Λεωνής του εξομαλοείται τον έρωτά του δε χάνει ευκαιρία να τον ειρωνεύσει και να γελάσει σε βάρος του, γι' αυτόν όλες οι σχέσεις είναι επιπόλαιες, ποτέ δεν έχει αισθανθεί τόσο βαθιά και αγνά αισθήματα όπως ο Λεωνής.

Παύλος Πρώιος: Μαθητής τρεις τάξεις μεγαλύτερος από το Λεωνή. Γραφός νέος, εστιακός και περιήφανος σαν αρχαίος θεός. Λέγο απόμακρος και εσωστρεφής, δεν ανοιγθάν ποτέ στους άλλους, αποτελούσε πρότυπο για τον μικρό μας ήρωα.

Ανθρωπος γενικότερα κρύος και μαλακός. Λογικός και μετρημένος δεν ηρωοποιείται από συναισθητισμούς και ρομαντισμούς και ερμηνεύεται τον Λεωνή όταν του εξομολογείται τον έρωτά του για τη Φωκά. Είναι πιστηρός στην κριτική, δεν ανέχεται το ψέμα και την επίδειξη πλούτου. Είναι όρμος, τον απασχολεί το Μικρασιατικό και σκέφτεται να καταταγεί. Στη μάχη σκοτώνεται. Μέχρι τέλους τσάφει ένα μυστήριο. Πήγε για να υπηρετήσει την πατρίδα ή να ξεχάσει τον έρωτά του για την Ελένη Φωκά.

Πάρης: Σιωπηλός του Λεωνή και φίλος του, δεν είχε κανένα πραγματικό ενδιαφέρον πέρα από τα πολεμικά παιχνίδια.

Ιουλίτσα Ασημάκη: Ομορφη, γοητευτική και καλλωπισμένη νέα της εποχής με την καλή ανατροφή και τους ευγενικούς τρόπους μιας αριστοκρατίας της επαχθής.

Ελένη Φωκά: Κοπέλα όμορφη και πολύ περιποιημένη, γίνεται το μίλο της έριδος στις πόρες των αγοριών για το ποιος θα την κατακτήσει. Η ίδια φαίνεται να διασκεδάζει με τα ερωτικά παιχνιδάκια, αυτό όμως γίνεται αφορμή να αποκουστούν σχολία γι' αυτήν.

Είναι μορφωμένη αλλά μετωκόδοξη και φιλόρασκη. Θέλει να τραβά την προσοχή και δίνει σημασία σε ανούσια πράγματα. Κινηρή τον πλούτο και τους τίτλους, αν κάποιος τα συνδύαζε όλα αυτά τόσο το καλύτερό.

Κος Μοντιφρεντίνι: Ο δάσκαλος της ζωγραφικής του Λεωνή. Κουβαλά όλη την τρέλα και την κυκλοσύρα του ζωγράφου, τον ενδιαφέρει η αγνή και γνήσια τέχνη και θυμώνει με τους τρεσιτέχνες του χόρου.

Βασίλειος: Καθηγητής του Λυκείου που πηγαίνει ο Λεωνής. Έπρεπε μια αντιπάθεια και είχε μια τάση να τον τιμωρεί με ξεχωριστή αυστηρότητα. Συχνά έχονε την ψυχραιμία του, φώναζε και τσίριζε για ζητήματα μικρής σημασίας γι' αυτό και ο Λεωνής τον κοροϊδευε.

Γκαλιμπούρ: Καθηγητής του Λυκείου που πηγαίνει ο Λεωνής και αυτός, αλλά άνθρωπος συμπαθητικός, εστιακός και ρομαντικός (ήταν ποιητής). Συχνά παρασυρόταν σε συζητήσεις και ξεχνούσεν μέχρι την ώρα που χτυπούσε το κωμπανάκι και σήμαινε το τέλος της ώρας.

Αγαπά τους μαθητές του και όταν χρόνια αργότερα σπυαντό τυχαία το Λεωνή δείχνει ενδιαφέρον γι' αυτόν και τον προτρέπει να ασχοληθεί με τη λογοτεχνία. Τον συμβουλεύει να γράφει στα γαλλικά χωρίς όμως να αρνηθεί και την ελληνική του καταγωγή.